

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

6SŽ/19/2011
6SŽ/23/2011
6SŽ/27/2011

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
dňa 12. 1. 2012
Najvyšší súd Slovenskej republiky
dňa 10. 01. 2012

1710AN
10. 1. 12

Rada pre vysielanie a retransmisiu Dobrovičova 8, P.O.Box 155, 810 00 Bratislava 1	
12 -01- 2012	
Podane číslo: 133	Číslo spisu:
Priložený:	Výbaruje: Pto

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci navrhovateľa: MAC TV, s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, zastúpený Advokátskou kanceláriou Bugala – Ďurček, s.r.o., Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporcovi: Rada pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporcu zo dňa 21. júna 2011, č. RP/64/2011, č. RP/53/2011, č. RP/73/2011, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konania o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporcu zo dňa 21. júna 2011, č. RP/64/2011, č. RP/53/2011, č. RP/73/2011, vedených na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod spisovou značkou 6SŽ/19/2011, 6SŽ/23/2011 a 6SŽ/27/2011 spája na spoločné konanie veci vedenej pod spisovou značkou 6SŽ/19/2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutia odporcu zo dňa 21. júna 2011, č. RP/64/2011, č. RP/53/2011, č. RP/73/2011, **z r u š u j e** a v e c m u **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie:

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 21. júna 2011, č. RP/64/2011 vydaným v správnom konaní č.: 302-PLO/O-2727/2011 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods.1, písm. g/ postupom podľa § 71 zákona

č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z.z.“ alebo „zákon o vysielaní a retransmisii“) uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 3.320 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ tohto zákona tým, že dňa 22.1.2011 o cca 18:17 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na lieky Tantum Verde, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, s tým, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uloží“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, ako aj že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

Konanie o opravnom prostriedku navrhovateľa v danej veci je vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod spisovou značkou 6SŽ/19/2011.

Rada pre vysielanie a retransmisiiu rozhodnutím zo dňa 21. júna 2011, č. RP/53/2011 vydaným v správnom konaní č.: 258-PLO/O-2101/2011 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 3.320 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ tohto zákona tým, že dňa 14.2.2011 o cca 18:38 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na lieky *CELASKON LONG EFFECT*, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku, s tým, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uloží“ a podľa § 67 ods. 16 zákona

o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že napadnuté rozhodnutie odporcu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, ako aj že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal správne orgánu, že vo veci zistil skutkový stav, ktorý je nepostačujúci na posúdenie veci. Tvrdil, že v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Dôvodil, že postup a rozhodnutie správneho orgánu je v rozpore s princípom právneho štátu vyjadreným princípom právnej istoty.

Odporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

Konanie o opravnom prostriedku navrhovateľa v danej veci je vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod spisovou značkou 6SŽ/23/2011.

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo dňa 21. júna 2011, č. RP/73/2011 vydaným v správnom konaní č.: 303-PLO/O-2728/2011 ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1, písm. g/ postupom podľa § 71 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov uložila navrhovateľovi podľa § 64 ods. 1, písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii pokutu určenú podľa § 67 ods. 5, písm. a/ uvedeného zákona vo výške 3.320 € za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ tohto zákona tým, že dňa 19.2.2011 o cca 15:06 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na liek *ROBITUSSIN*, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku, s tým, že podľa § 64 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii „Uložením sankcie nezaniká povinnosť, za ktorej porušenie sa sankcia uložila“ a podľa § 67 ods. 16 zákona o vysielaní a retransmisii je pokuta splatná do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia a je potrebné ju uhradiť na účet uvedený v rozhodnutí.

Proti uvedenému rozhodnutiu odporcu v zákonnej lehote podal opravný prostriedok navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Namietal, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov, ako aj že rozhodnutie správneho orgánu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Vytýkal správne orgánu, že vo veci zistil skutkový stav, ktorý

je nepostačujúci na posúdenie veci. Tvrdil, že v konaní správneho orgánu bola zistená vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Dôvodil, že postup a rozhodnutie správneho orgánu je v rozpore s princípom právneho štátu vyjadreným princípom právnej istoty.

Oporca k opravnému prostriedku navrhovateľa sa vyjadril tak, že navrhoval napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Nesúhlasil s námietkami navrhovateľa uvedenými v jeho opravnom prostriedku.

Konanie o opravnom prostriedku navrhovateľa v danej veci je vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod spisovou značkou 6SŽ/27/2011.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 112 ods. 1 O.s.p. v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie veci, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s citovanými právnymi normami ustanovenými v § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 112 ods. 1 O.s.p. v záujme hospodárnosti konania spojil na spoločné konanie konania o opravnom prostriedku navrhovateľa na preskúmanie zákonnosti rozhodnutí odporcu zo dňa 21. júna 2011, č. RP/64/2011, č. RP/53/2011, a č. RP/73/2011 vedených na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod spisovými značkami 6SŽ/19/2011, 6SŽ/23/2011 a 6SŽ/27/2011, s tým, že spoločné konanie bude vedené pod spisovou značkou 6SŽ/19/2011, keďže z uvedených vecí vyplýva, že skutkovo spolu súvisia a týkajú sa tých istých účastníkov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Rady na základe podaného opravného prostriedku, preskúmal napadnuté rozhodnutia a im predchádzajúce správne konania postupom podľa § 246 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s §§ 250l a nasl. v rozsahu dôvodov uvedených v opravných prostriedkoch a po oboznámení sa s obsahom administratívnych spisov č. 302-PLO/O-2727/2011, č. 258-PLO/O-2101/2011, č. 303-PLO/O-2728/2011, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcu odporcu na pojednávaní súdu dňa 14.12.2011 dospel k záveru, že opravné prostriedky navrhovateľa sú dôvodné.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci sú rozhodnutia a postup žalovaného správneho orgánu, ktorými rozhodnutiami boli navrhovateľovi uložené

sankcie podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti podľa § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii.

Podľa § 4 ods. 1 až 4 zákona o vysielaní a retransmisii poslaním rady je presadzovať záujmy verejnosti pri uplatňovaní práva na informácie, slobody prejavu a práva na prístup ku kultúrnym hodnotám a vzdelaniu a vykonávať štátnu reguláciu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie.

Rada dbá o uchovávanie plurality informácií v spravodajských reláciách vysielateľov, ktorí vysielajú na základe zákona alebo na základe licencie podľa tohto zákona. Dohliada na dodržiavanie právnych predpisov upravujúcich vysielanie, retransmisiu a poskytovanie audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie v rozsahu vymedzenom týmto zákonom.

Rada je právnická osoba so sídlom v Bratislave. Pri výkone štátnej správy v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie má postavenie orgánu štátnej správy s celoštátnou pôsobnosťou v rozsahu vymedzenom týmto zákonom a osobitnými predpismi.

Činnosť rady vyplývajúcu z jej poslania (odseky 1 a 2) a z jej pôsobnosti (§ 5) vykonávajú členovia rady a úlohy spojené s činnosťou rady plnia zamestnanci Kancelárie Rady pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len "kancelária").

Podľa § 5 ods. 1, písm. g/, h/, m/, n/ zákona o vysielaní a retransmisii do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí dohliadať na dodržiavanie povinností podľa tohto zákona a podľa osobitných predpisov, ukladať sankcie vysielateľom, prevádzkovateľom retransmisie a poskytovateľom audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie, ako aj tým, ktorí vysielajú alebo prevádzkujú retransmisiu bez oprávnenia, žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby, vybavovať sťažnosti na porušenie tohto zákona podľa § 14a.

Podľa § 33 ods. 4, písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii vysielaná reklama na lieky okrem liekov podľa odseku 3 a § 31a ods. 10 musí byť rozoznateľná, nezaujatá, pravdivá a overiteľná a musí zodpovedať požiadavke ochrany jednotlivca pred poškodením. Reklama musí obsahovať jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Podľa § 64 ods. 1, 2, 3 zákona o vysielaní a retransmisii za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie: upozornenie na porušenie zákona, odvysielanie oznamu o porušení

zákona, pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti, pokutu, odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Sankciu podľa odseku 1 písm. d/ rada uloží, ak vysielateľ, prevádzkovateľ retransmisie, poskytovateľ audiovizuálnej mediálnej služby na požiadanie alebo právnická osoba alebo fyzická osoba podľa § 2 ods. 3 a 4 aj napriek písomnému upozorneniu rady opakovane porušila povinnosť. Rada uloží pokutu bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 19. Rada môže uložiť pokutu aj bez predchádzajúceho upozornenia, ak bola porušená povinnosť uložená v § 16 ods. 2 písm. a/ a c/, ods. 3 písm. k/, § 20 ods. 1 a 3, § 30, ako aj v prípade vysielania bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. b/) alebo prevádzkovania retransmisie bez oprávnenia (§ 2 ods. 1 písm. e/).

Pokutu rada určí podľa závažnosti veci, spôsobu, trvania a následkov porušenia povinnosti, miery zavinenia a s prihliadnutím na rozsah a dosah vysielania, poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb na požiadanie a retransmisie, získané bezdôvodné obohatenie a sankciu, ktorú už prípadne uložil samoregulačný orgán pre oblasť upravenú týmto zákonom v rámci vlastného samoregulačného systému.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3.319 eur do 165.969 eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 eur do 49.790 eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii na konanie podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov – správny poriadok) okrem ustanovení § 23 v časti neprístupnosti zápisníc o hlasovaní a § 49, 53, 54, 56 až 68 zákona o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v preskúmvanej veci dospel k záveru, že správny orgán v predmetnej veci náležite nepostupoval v intenciách citovaných právnych noriem, z ktorých dôvodov napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nie je možné považovať za súladné so zákonom.

Najvyšší súd dáva do pozornosti, že úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, *či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi.* Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 2 O.s.p. ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. Do uvedenej právnej normy bola transformovaná požiadavka tzv. „plnej jurisdikcie“ ako atribútu práva na spravodlivý proces, v zmysle ktorej súd pri svojom rozhodovaní nesmie byť obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo vo veci zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle hodnotí správnosť a úplnosť skutkových zistení zadovážených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové, či (procesné) právne pochybenia, môže v zrušujúcom rozhodnutí správnemu orgánu uložiť povinnosť na ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Najvyšší súd zastáva názor, že v administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je teda podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojim postupom dopustiť porušenia zákona, správny

delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Treba súhlasiť s konštatovaním žalovaného správneho orgánu, že zodpovednosť u právnických osôb za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii.

V správnom konaní správny orgán konajúci podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii postupuje podľa ustanovení správneho poriadku, a preto povinnosťou žalovaného správneho orgánu bolo v konaní zistiť skutočný stav a pritom postupovať v súčinnosti s účastníkom tohto konania a vzhľadom na nedostatok špeciálnej úpravy bolo potrebné pri posudzovaní správneho deliktu a rozhodovaní o ňom ako aj pri ukladaní sankcie postupovať „*analogiae legis*“ podľa ustanovení obsahujúci trestnoprávnu úpravu (Trestný zákonník, Trestný poriadok).

Podľa názoru najvyššieho súdu takýto záver vyplýva aj zo znenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.), keď Dohovor v článku 6 ods. 1 veta prvá uvádza „akékoľvek trestné obvinenie“, z ktorej právnej úpravy podľa názoru súdu vyplýva nevyhnutnosť poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívna zodpovednosť.

Napokon aj Odporúčanie výboru ministrov č. R(91) pre členské štáty o správnych sankciách, ktoré bolo schválené Výborom ministrov 13. februára 1991 na 452. zasadnutí zástupcov ministrov odporúča vládam členských štátov, aby sa vo svojom práve aj praxi riadili zásadami, ktoré vyplývajú z tohto odporúčania. Pokiaľ ide o rozsah pôsobnosti tohto odporúčania, je v ňom uvedené, že sa vzťahuje na správne akty, ktorými sa ukladá postih za správanie, ktoré je v rozpore s uplatniteľnými pravidlami, či už ide o pokuty alebo iné opatrenia trestnej povahy bez ohľadu na to, či majú peňažnú alebo inú povahu. Tieto druhy postihu sa považujú za správne sankcie.

Vzhľadom na uvedené najvyšší súd zastáva názor, že ak teda správny poriadok neustanovuje hmotnoprávnu a ani procesnoprávnu úpravu sankcionovania správnych deliktov je potrebné vychádzať z právnej teórie, ktorá v rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, ďalej špecifikácii podliehajú správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločnej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruhom subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). V prípade správnych deliktov ide

o tzv. správne trestanie, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk je potrebné vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade i iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava, keď výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania a pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu. Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne i rozhodnutia o iných správnych deliktoch je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To je možné zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie

boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok môže byť vynúiteľné exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i s medzinárodným záväzkom Slovenskej republiky a to s požiadavkami čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách, v zmysle ktorého pri „akomkoľvek trestnom obvinení“, je potrebné poskytnúť záruku tomu, kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne i judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že výrok rozhodnutia o správnom delikte musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade i uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

Z obsahu administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky mal v danej veci preukázané, že žalovaný správny orgán navrhovateľovi napadnutým rozhodnutím zo dňa 21. júna 2011, č. RP/64/2011 vydaným v správnom konaní č.: 302-PLO/O-2727/2011 uložil sankciu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 22.1.2011 o cca 18:17 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na lieky *Tantum Verde*, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku.

Ďalším napadnutým rozhodnutím zo dňa 21. júna 2011, č. RP/53/2011 vydaným v správnom konaní č.: 258-PLO/O-2101/2011 Rada uložila navrhovateľovi pokutu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 14.2.2011 o cca 18:38 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na lieky *CELASKON LONG EFFECT*, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov liekov pribalenej k lieku.

Rada ďalším napadnutým rozhodnutím zo dňa 21. júna 2011, č. RP/73/2011 vydaným v správnom konaní č.: 303-PLO/O-2728/2011 uložila navrhovateľovi pokutu za porušenie povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. tým, že dňa 19.2.2011 o cca 15:06 hod. odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na lieky *ROBITUSSIN*, pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku.

Zo znenia výrokov napadnutých rozhodnutí nevyplýva opis skutku, ktorým sa navrhovateľ dopustil porušenia právnej povinnosti ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z., za ktoré porušenie mu Rada uložila pokutu, keď vo všetkých troch rozhodnutiach len konštatuje, že porušenia právnej povinnosti sa dopustil tým, že v určený deň a hodinu odvysielal v rámci televíznej programovej služby JOJ reklamný šot na označené lieky, **pri ktorom nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku. Skutok, ktorým navrhovateľ nezabezpečil, aby reklama na liek obsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku vo výroku preskúmaných rozhodnutí absentuje.**

Uvedená skutočnosť v zmysle posudzovaných hľadísk uvedených vyššie spôsobuje nepresnosť a neurčitosť výroku napadnutých rozhodnutí, majúce za následok nezákonnosť rozhodnutí pre ich nepreskúmateľnosť.

V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti, že pokiaľ aj Rada v preskúmaných rozhodnutiach v odôvodnení podrobne opísala skutok, ktorým sa mal navrhovateľ pri jednotlivých reklamách lieku, dopustiť porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. a konštatovala dôvody, pre ktoré mala za to, že navrhovateľ týmto skutkom sa porušenia právnej povinnosti dopustil, opis skutku porušenia právnej povinnosti v odôvodnení rozhodnutia nemôže zhojiť jeho absenciu vo výroku rozhodnutia.

V súvislosti s neurčitosťou výroku napadnutých rozhodnutí z dôvodu nevymedzenia skutku, ktorým sa mal navrhovateľ dopustiť porušenia právnej povinnosti, senát najvyššieho súdu považoval za dôvodnú aj námietku navrhovateľa, že v odôvodnení napadnutých rozhodnutí vo výklade Rady absentuje akákoľvek systematika a určenie hraníc, v ktorých by sa mal trestaný vysielateľ v budúcnosti pohybovať, aby sa nedostal do rozporu so zákonom (skôr však do rozporu s výkladom Rady) a prevenčnú funkciu je pritom potrebné považovať v tejto otázke za podstatnú. Aj podľa najvyššieho súdu systematika odôvodnenia rozhodnutia je nahradená neurčitými tvrdeniami o „*bežnej (priemernej) rýchlosti čítania*“ a z odôvodnenia Rady nie je zrejmé, z akých kritérií v daných prípadoch vychádzala pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia informácie.

Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že, na rozdiel od Trestného zákona, právne predpisy, ktoré zakotvujú skutkové podstaty správnych deliktov, neupravujú postup správnych orgánov pri sankcionovaní za spáchanie viacerých deliktov. Pri spáchaní viacerých správnych deliktov (jednočinný súbeh, viacčinný súbeh, pokračujúci delikt) pri nedostatku špeciálnej úpravy je preto taktiež potrebné pri právnom postihu týchto

deliktov ukladaním sankcií postupovať „*analogiae legis*“ podľa predpisov trestnoprávnej úpravy, ktorej podstata spočíva v ukladaní len jedného trestu.

Uvedený záver podporuje aj judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (pozri napr. sp. zn. 3Sžn 68/2004, 3Sž 85/2007, 8Sžo 28/2007, 8Sžo 147/2008), ktorá je jednotná v tom, že trestnoprávne princípy sa v plnom rozsahu aplikujú i v správnom trestaní, a že trestanie za správne delikty (priestupky, správne delikty právnických osôb a správne delikty fyzických osôb - podnikateľov) musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Z tohto hľadiska treba vykladať aj všetky záruky, ktoré sa poskytujú obvinenému z trestného činu. Hranice medzi trestnými deliktami, za ktoré ukladá trest súd a deliktami, za ktoré ukladajú sankcie správne orgány, sú určené prejavom vôle zákonodarcu a nie sú odôvodnené prirodzeno-právnymi princípmi.

Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že navrhovateľ odvysielaním reklamy na lieky „Tantum Verde“, „*CELASKON LONG EFFECT*“ a „*ROBITUSSIN*“ v rámci televíznej programovej služby JOJ sa dopustil pokračujúceho deliktu. Keďže právne predpisy ustanovujúce skutkové podstaty správnych deliktov neupravujú postup správnych orgánov pri postihu za pokračujúci delikt, podľa názoru súdu vzhľadom na postup v zmysle *analogiae legis* pri nedostatku špeciálnej úpravy bolo potrebné posúdiť konania navrhovateľa podľa § 122 ods. 10 zákona č. 300/2005 Z.z. Trestný zákon a uložiť navrhovateľovi za uvedené skutky jednu sankciu podľa ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii za predmetný správny delikt.

Podľa § 122 ods. 10 Trestného zákona za pokračovací trestný čin sa považuje, ak páchatel pokračoval v páchaní toho istého trestného činu. Trestnosť všetkých čiastkových útokov sa posudzuje ako jeden trestný čin, ak všetky čiastkové útoky toho istého páchatel'a spája objektívna súvislosť v čase, spôsobe ich páchania a v predmete útoku, ako aj subjektívna súvislosť, najmä jednotiaci zámer páchatel'a spáchať uvedený trestný čin; to neplatí vo vzťahu k čiastkovým útokom spáchaným mimo územia Slovenskej republiky.

Rozhodujúcim znakom pokračovania v trestnom čine je, že jednotlivé útoky, z ktorých každý naplňa znaky toho istého trestného činu sú po subjektívnej stránke spojené jedným a tým istým zámerom páchatel'a v tom význame, že už od počiatku zamýšľa aspoň v hrubých rysoch aj ďalšie útoky, a že po objektívnej stránke sa jednotlivé útoky javia ako postupné realizovanie tohto jediného zámeru. Pokračovanie v trestnom čine pritom vyžaduje aj blízku súvislosť v čase a predmete útoku. Aj keď časovú súvislosť nemožno presne ohraničiť, spravidla pôjde o niekoľko dní, týždňov či mesiacov. Spomenutá časová súvislosť je z objektívneho hľadiska najvýznamnejšia. (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2 Tz 32/2005).

Podľa názoru najvyššieho súdu žalovaný správny orgán v danej veci sa uvedenými zásadami pri rozhodovaní a ukladaní sankcií za správne delikty navrhovateľa neriadil.

Posudzujúc skutky navrhovateľa v intenciách uvedených vyššie navrhovateľ podľa názoru súdu v danej veci naplnil pojmové znaky pokračujúceho deliktu, keďže 1/. skutkami kladenými mu za vinu sa dopustil porušenia § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. (rovnaká skutková podstata), 2/. nezabezpečil ochranu jednotlivca pred poškodením v dňoch 21.1.2011, 14.2.2011, 19.2.2011, keď reklama na liek neobsahovala jednoznačnú a zrozumiteľnú výzvu na pozorné prečítanie poučenia o správnom použití lieku obsiahnutého v písomnej informácii pre používateľov lieku pribalenej k lieku (objektívna súvislosť, čas a spôsob spáchania), 3/. predmetné reklamné šoty boli odvysielané navrhovateľom (jednotiaci zámer vysielateľa spáchať uvedený správny delikt).

Z právnej normy ustanovenej v § 33 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z.z. vyplýva, že Rada za porušenie povinnosti môže uložiť pokutu od 3.319 € do 165.969 €. Rada v danej veci rozširujúcim výkladom, keď zmysel právnej normy vyložila širšie, vzhľadom na to, že sa jedná o pokračovací správny delikt s poukazom na čl. 49 Ústavy SR a Trestný zákon č. 300/2005 Z.z., dospela k záveru, že za každé jednotlivé odvysielanie reklamných šotov na liek Tantum Verde, *CELASKON LONG EFFECT* a *ROBITUSSIN* v rámci televíznej programovej služby JOJ je možné uložiť samostatné pokuty. *Takýto rozširujúci výklad podľa názoru súdu v danom prípade vedie k porušeniu princípu zákonnosti, pretože ak navrhovateľ sa dopustil pokračujúceho správneho deliktu, zákon nedáva možnosť Rade uložiť pokutu za každý jednotlivý odvysielaný reklamný šot na liek.*

Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. rozsudok vo veci Beian v. Rumunsko č. 1 zo dňa 6. decembra 2007), ako aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky týkajúcej sa predvídateľnosti súdnych rozhodnutí a princípu, že v rovnakých podmienkach sa musí dať rovnaká odpoveď (napr. nález sp. zn. III. ÚS 192/06 z 3. novembra 2006), treba prihliadnuť na skutočnosť, že rozhodujúcu interpretáciu príslušných ustanovení zákona č. 308/2000 Z.z. a zákona č. 300/2005 Z.z. a vyhodnotenie doteraz „zisteného“ stavu veci vo vzťahu k prejednávanej veci a preskúmaným rozhodnutiam správneho orgánu stanovil už Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 8SŽ/18, 22, 23, 24/2011 zo dňa 24. novembra 2011, v ktorých veciach išlo o rovnakú skutkovú vec.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody sa najvyšší súd nestotožnil s tvrdeniami právneho zástupcu odporcu uvedenými na pojednávaní súdu dňa 14.12.2011, ktorými zdôvodňoval nesúhlas Rady s dôvodmi, pre ktoré najvyšší súd zrušil rozhodnutia rady vo veci sp. zn. 8SŽ/18, 22, 23, 24/2011.

V tejto súvislosti najvyšší súd súčasne poukazuje na to, že súd k nezákonnosti spočívajúcej v tom, že správny orgán „*uno actu*“ uložil totožnému subjektu tri pokuty za tri správne delikty, hoci podľa vyššie uvedených zásad mal uložiť len jednu pokutu, prihliadne v súlade s dispozičnou zásadou žaloby (§ 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250j ods. 1) len na námietku navrhovateľa. Navrhovateľ však v tomto smere výslovnú námietku proti rozhodnutiam Rady nevzniesol a preto najvyšší súd sa týmito úvahami zaoberal len s ohľadom na prípadný ďalší postup správneho orgánu po vrátení veci na ďalšie konanie.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté rozhodnutia žalovaného správneho orgánu podľa § 250q ods. 2 O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 250l ods. 2 a v spojení s §246c ods. 1 a s § 151 ods. 1, 2. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania napriek tomu, že bol v konaní úspešný, pretože i keď ich náhradu uplatnil v opravnom prostriedku proti napadnutým rozhodnutiam odporcu, ich výšku nevyšiel tak, ako to predpokladá ustanovenie § 151 ods. 1, 2 O.s.p..

Úlohou žalovaného správneho orgánu v ďalšom konaní bude postupovať v intenciách názoru súdu, ktorým je v zmysle § 250r O.s.p. viazaný a predmetné správne konania spojiť a jedným rozhodnutím uložiť jednu sankciu. Ďalej úlohou odporcu bude špecifikovať výrok rozhodnutia určitým vymedzením skutkov a v dôvodoch rozhodnutia jasne určiť kritériá pre stanovenie dostatočnej dĺžky zobrazenia poučenia uvedeného v reklamnom šote vysielateľa.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 14. decembra 2011

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

